

ÉLTETŐ ERZSÉBET

Utak

Két szoba
közt
a folyosón
fél-
úton
úgy volt
hogy ott vagy
és mire odaérek te vársz rám tárt karokkal
de te nem
lepkék
a
gyomromban
azóta több ezer
törölt mondat törött
visszhangjai csengenek

vissza az egyre hosszabbodó
soha véget nem érő éjszakában
ezután nem tud többé elaltatni
éber álomban tart hajnalig
szó és jelenlét hiánya
számon cipzár örökre
bár biztosabb lenne
összevarrva
különben
ki kell
mondani
hiába
fáj
te erre, én arra

Le

Nem úszol többé az árral,
helyette leugrasz a mélybe.
Nyugodj meg.
Csak addig fogod érezni
a nyomást szívedben,
amíg elfogy
az utolsó levegővétel.

Zár

Ha már nem marad semmim,
akkor is lesz 3 percem legalább,
hogy visszszámoljak 10-től az 1-ig.
Hogy levonjam, és egy vonallal
kihúzzam a hiányt,
mit csak színezgettem eddig.
Mint egy rozsdás lakatban
a megfáradt kulcs,
mely alig fordul el,
és ha erőlteted,
beletörik a zárba,
úgy roppanok el én is
a mozdulatlan zaj csendjébe
zárva.

Felenged

Hol kényszerzubbonyom a szorongás,
ott ezer megfelelés áll katonás rendben,
steril, akár egy műtőasztal,
hol fekszem elesetten.
Azt mondják, csúnya seb volt,
pedig szebb vagyok a sorból kiesetten,
jobb, mert nem az válik túlsúlyá a gyomromban,
amitől visszafelé nyelem a könnyem.
Többé nem az feszít szét,
mi kívülről szorít, hanem az a darab,
mi magától szakad ki könnyen,
mikor a lelket mint héliummal fújt léggömböt
hagyod, hogy a semmibe felengedjem.

Oldott állapot

Néha szeretek jól kitolni magammal,
bújócskát játszani a tudattalannal.
Csukott szemmel, folyton visszafogott
lélegzettel elfojtani a valódit,
arccal a párnába fúródva
nehezen aludni.
Nyakig betakarni magam,
hogy ne reszkessek a bennem növekvő őrtről,
hogy másnapra más legyek egészen
kívülről.